

Журбинка в тумані

Долина Вулканосів щезла, оповита густою біло-сірою хмарою. Ніби хтось насунув на вулкани кúльки вати. Лише два кратери ледь-ледь стриміли з туману.

— Просто якесь жахіття, а не погода, — зітхнула бабуся Фламбії. Її звали Етна. — Не видно навіть власного вогнепуку. Туманище такий густий, мов мачанка з глухої кропиви!

— І як нам тримати себе у формі, якщо сидимо у вулкані цілісінькими днями? — обурювалася мама Фламбії, відтискаючись від підлоги.

— А як на мене, то в цьому тумані є щось заспокійливе, — задумливо мовив тато Фламбії.

Він сидів у позі лотоса й будував вежу із соснових шишок.

І так тривало вже кілька днів. Вулканоси не виходили з вулкана. І з кожним днем повітря всередині ставало дедалі смердючішим.

— А звідки взявся цей туман? — поцікавилася Фламбія. Вона лежала на ліжечку-гойдалці й гризла колоски органічної пшениці.

— Від них, звідки ж іще! — бабуся Етна кивнула в бік річки. Там, на протилежному березі, в іншому вулкані мешкала родина Крато.

— Ще б пак! — скривилася мама Фламбії і перейшла до присідань. — Я впевнена, що це їхній смердючий суп із жалкої кропиви перекипів, і тепер нам усім нема чим дихати.

— Або у старого бурмила Вулка почався бігунець з метеоризмом, — зацокотівши зубами, хихикнула бабця Етна.

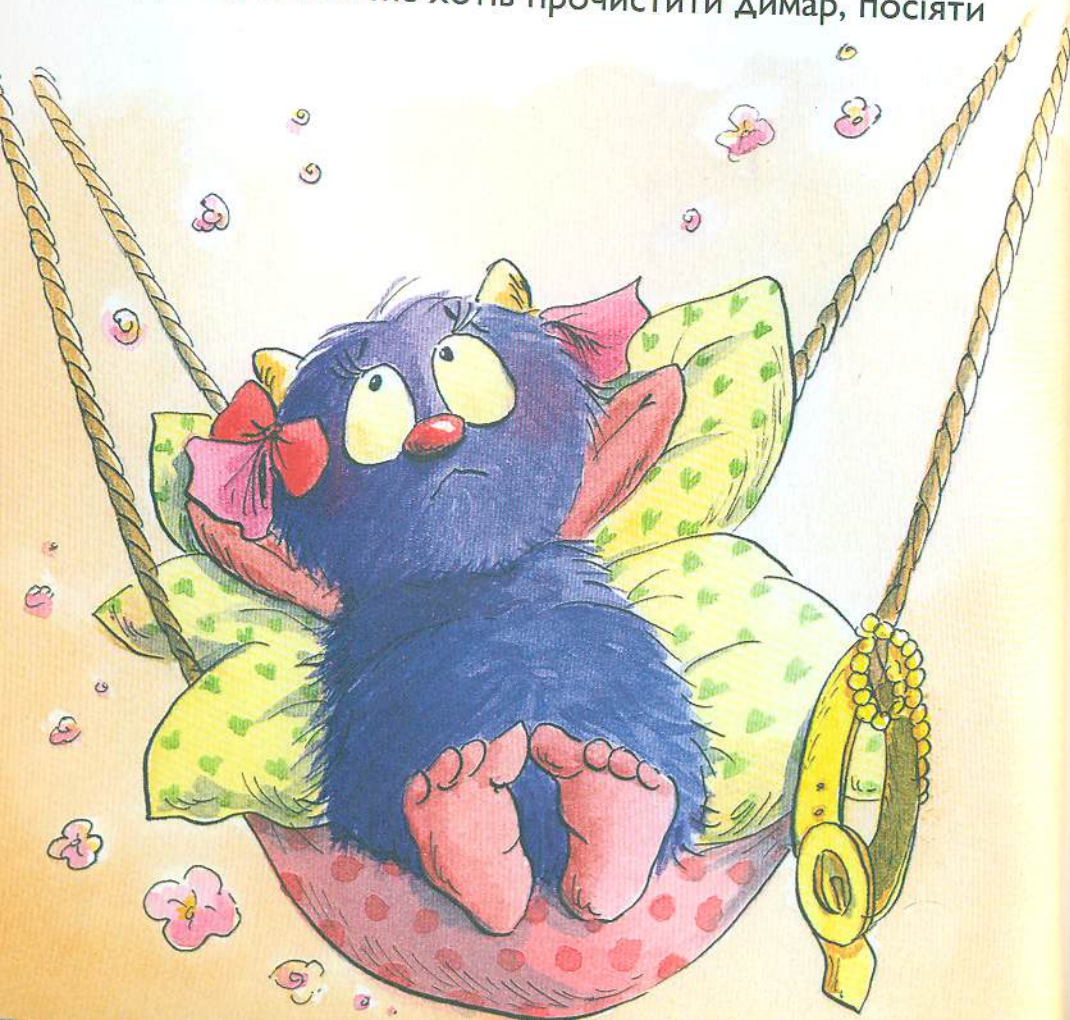
Цієї миті вежа із соснових шишок завалилася. Фламбія зітхнула. Невже це найцікавіше, що трапилося за сьогодні? Вона вже зробила десять нових зачісок, кілька разів порахувала пальці на руках і ногах, випустила квітковий пук. Тепер вулканося думала

про Крато. «Цікаво, він так само нудьгує в колі своїх родичів?»

— Та пук би вас трафив! — бурчав тато Крато. — Мене й десять драконів не витягнуть з вулкана в ту каламуть.

Тато кипів як ніколи. Усі плани дракону під хвіст! А він же хотів прочистити димар, посіяти

мішок диявольських колючок, а потім осідлати тяглового дракона й помчати назустріч заходу сонця...

— На, з'їж галушок з кропивою, вони допомагають від кепського настрою, — мама Крато поставила на стіл великий горщик зелених галушок.

Крато, який лежав під столом, зітхнув. Ось уже кілька днів вони тільки те й роблять, що товчуться у вулкані. Ось уже кілька днів вони об'їдаються галушками із жалкою кропивою. І ось уже кілька

днів життя Крато висить на волосині. Бо ще трохи — і він загнеться від нудьги.

— Не пригадую такого туману, — задумливо похитав головою дід Вулко. — Навіть коли я був шмаркатим вулканосом і мав більше вогню в дупі, ніж ви всі разом узяті.

Батьки Крато співчутливо кивали, набиваючи роти галушками.

— Треба з'ясувати, звідки береться цей туман! — вигукнув Крато. — Тоді можна буде його розвіяти! Ай! — він так різко підскочив, що грюкнувся головою об стільницю.

Між іншим, більшість нещасних випадків зі справжніми героями трапляються саме вдома.

— Звідки ж іще може взятися мла? —

тата Крато закинув до рота одразу три галушки, ковтнув і продовжив: — Це все вони винні. Занадто багато займаються спортом. Пітніють, як очманілі. А потім пускають пару з усіх пор. І через це тепер ми всі сидимо в цій туманній каші!

Мама Крато й дід Вулко закивали. Крато закотив очі й підвівся.

